

SZABÓ DEZSŐ

**FELTÁMADÁS
MAKUCSKÁN**

-

UDVARI BÁLON

AMTAK Bt, 2025

Cop. AMTAK Bt, 2025

Felelős szerkesztő: Varsányi József

Kiadó: AMTAK Bt, 2040 Budaörs, Semmelweis u. 6/B.

06 20 218 6762 amtakbt@gmail.com

www.amtak.hu

Látogasson el webáruházunkba, és böngésszen!

ISBN 978-615-6907-87-5

Készült: AMTAK Bt, Budaörs

I.

A tiszteletes úr szavai mind szélesebb szárnyakkal verték a levegőt. Hangja feszülő létráján érezni lehetett, hogy most már az utolsó mondat széles dicsősége felé hág. A hivek is mind odaébredtek a beszéd lelkük felé kunkorodó farkához. Mert dolgos embernek megbocsátja Isten, ha a beszéd nagy részét átalussza. De az utolsó mondatokat nem hallani olyan pogány dolog, mely a tüzelőanyag tetemesebb alkalmazását vonja maga után a pokolban. Zengett a tiszteletes úr lelke:

- Igen, atyámfiaí, e bűnös föld bilincsei nem kötik örökre az Isten lelkétől lelkes embert. A földből vétetett test megfizeti adóját a földnek. A siralomnak e halálos völgyében betegség, bűn, szenvedélyek, gyilkos étvágak dúlnak, de a test minden művelkedését visszanyeli az elborító föld. De az Istentől nyert lelket, ha test-börtönéből kiszabadul, a végtelenség útja várja s megtisztulásokon keresztül siet vissza örök forrásához, Istenhez. Oh, feltámadás gyönyörű öröme, töltsd be e Husvét szent ünnepén vágyó szíveinket! Nincsen elmúlás s a halál az öröklét kapuja. Ott viszont fogjuk látni szeretteinket, akik előttünk dolgoztak, szenvedtek és imádkoztak e földön. Oh, édes testvéreim a Krisztusban, szívetek minden vágyában, agyatok minden gondolatában, akaratotok minden tettében éljetez úgy, hogyha majdan megzendülnek az örökítélet trombitái, zengjen felétek

isteni mesterünk hívó szava: - Te igaznak találtattál, lépj be az én Atyámnak örömébe, ámen!

A hivek egy boldog nagyot nyegtek, mint a jó falat, mint a jó csók után. Ajkukra kifényesedett az üdvösség zsírja. Aztán egyszerre felálltak. És a jó bortól vörösre duzzadt arcokból, a kolbásztól, szalonnától, megdagadt nyakakból, mellekből és pocakokból, a munkától és csóktól izmosult lábszárakból felreszketett a fehérszárnyú zsoltár az Isten arca elé:

Lelkek vagyunk, lelkek, a te lelked makuszkai letéteményesei. Ne hagyj el minket, adj nekünk jó kenyeret sok zsírral, jó szagos disznópecsenyével, édes borral és megfrissítő meleg ölelésekkel. Lelkek vagyunk, ó, Urunk, és adj nekünk erős öklöt, hogy kupán vágassuk azt, akire haragszunk. Lelkek vagyunk és kérünk téged, hogy a halál akkor nyissa meg nekünk a Hozzád vezető utat, mikor mi szólítjuk fel arra őt.

Aztán még ülve is énekeltek egy szép strófát. Akkor kimentek a templom elé. Ott ősi szokás szerint csoportokba verődtek, hogy az ünnepi ebéd nagy öröme előtt megbeszéljék a világ dolgát. Mindenki a maga sorsbelijével csoportosult: külön a legények, a fiatal lányok, a tiszteletes a bíróval, a kántorral, a jegyzővel s a falu többi fejével, a módos emberek, a módos asszonyok, aztán a zsellérek és asszonyaik. Mert ez a jó Isten grádicsa: az alsó lépcső az az ember, aki sohasem lakhatik jól. A második lépcső az, aki mindennap adhat magának enni. A harmadik lépcső-ember két emberért is ehetik. És így tovább: aki háromért, négyért, ötért ehetik. Legeslegfelül

van aztán a méltóságos tündöklő Úristen, aki minden percben egy világot ehetik meg. Földestől, tengerestől, szívestől, történelmestől.

Igen régi mérések igazolják, hogy Makucska a világ közepe. A templom pedig a falu közepén van, egy dombon, honnan vagy ötven más falut lehet látni s a növekvő kenyér szép zöldes térségeit. Olyan jó ott elbeszélgetni, régi biztos bölcsességeket, régi jó mondatokba pakolni. Pláne, ha a friss husvétii szellő körülfürdeti az embert s a serkedő élet vidám üzenetét tágítja a szívekbe.

- Hallotta a tiszteletes úr, hogy a Cseh Antal megvette Apátiban a Kakas Péter szőlőjét? - kérdezte a bíró.

- Aki gyűjt, annak van, - felelte a tiszteletes úr.

- Csak az a sok adó ne rontaná az embert, - homályosodott közbe Fejér István, a falu legnagyobb gazdája.

- Az államnak is élnie kell valamiből, - intette a jegyző.

- Jaj, tiszteletes úr! Jaj, édes tiszteletes úr!

Ez már nem a beszélgetés része volt, hanem a rémület örült kiáltása, mely a széles országút felől szakadt feléjük. Mindenki odariadt a hanghoz, melyben egy halálra ijesztett élet kért segítséget. Hát látják, hogy az özvegy Bogár Lajosné siheder fia kidagadt szemekkel, habzó szájjal, karjait szétdobálva rohan feléjük.